

havde prøvet med dette Forslag, naar man havde ventet med Gennemførelsen af kommunal Grundskyld til senere, men jeg har set i Betænkningen, at Flertallet fremkalder den kommunale Grundskyld allerede til næste Vinter, og da jeg ønsker til den Tid at tage alt muligt Forbehold overfor Gennemførelsen af dette, agter jeg i Dag at undlade at stemme over det foreliggende Lovforslag.

N. P. Jensen: Ogsaa jeg ønsker at motivere min Afstemning, naar nu dette Forslag om Beskatning til Staten af fast Ejendom gaar til endelig Afstemning her i Tinget. Lad mig straks sige, at jeg har fra den første Dag, jeg gav mig af med Beskatningsteorier, særlig paa Grundbeskatningens Omraade, fuldt ud erkendt Berettigelsen af den Udtalelse, De kender under Formelen: Lige Skat paa lige Jord. Det er i øvrigt slet ikke en Udtalelse, der er ny. Den er ny i den Form, men man har arbejdet paa at skabe lige Skat paa lige Jord, længe før den Sætning blev formet. Naar jeg ligesom den ærede sidste Taler agter at afholde mig fra at stemme, er det i nogen Maade af de samme Grunde som han, og jeg skal ikke gentage det, han har udtalt, men vil gerne tilføje nogle Ting, som for mig maaske i Øjeblikket er mere afgørende. Jeg indrømmer, at for en stor Del ligger den Fare, det ærede Medlem talte om, i Konsekvenserne ud i Fremtiden, men dem vil jeg se bort fra. Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til, hvad der i saa Henseende er sagt, men jeg maa have Lov til at sige, hvorledes jeg ser paa Beskatningen af faste Ejendomme.

Ærede Medlemmer vil vide, at vi indtil 1903 havde en Ejendomsbeskatning, der var stærkt delt. Vi havde Jordbeskatning under forskellige Former: Gammel-skat, Land- og Ligningsskat, Tiende og Bygningsafgifter, som vekslede gennem de forskellige Tider. Alt dette havde vakt en saadan Uvillie, og med Rette efter min Mening, at vi nødvendigvis maatte komme til en Reform som den, vi kom til i 1903. Hovedsagen for mig i 1903 var, at vi kom til en Enhed i Beskatningen; det vil sige, at vi blev fri for alle disse Vilkaarligheder, som ligger i, at man har en Række forskellige Beskatninger af det samme Emne, Tienden for sig, Gammelskatten for sig, Land- og Ligningsskatten for sig o. s. v. Det blev samlet til en Enhed, idet man fandt — og det var efter min Mening fuldstændig berettiget —, at Værdien var en

lige Ting, som gør, at en Ejendom har en vis Skatteevne. Lad mig straks sige, jeg anerkender, at man vedblivende beholder Værdien som Grundlag, ogsaa naar man gennemfører en Beskatning som den, her er Tale om. Det vil sige, at de, som nu ønsker en mere dybtgaaende Forandring af Skattelovene af 1903, erkender, at Værdien bør være Grundlaget for Beskatningen af faste Ejendomme i Danmark. Jeg takker, fordi man har bibeholdt dette og ikke vender tilbage til en Spaltning af Værdien, som jeg ved, enkelte holder paa: en Beliggenhedsbedømmelse, en Bonitetsbedømmelse o. s. v. Det vil altid blive værre at bedømme Enkelthederne og deraf lave et samlet Hele, end det bliver at bedømme Ejendommens samlede Værdi.

I 1903 gaar man altsaa over til en Enhed, og at der var Fejl ved denne Enhed, var meget let at se bagefter. Enkelte saa dem maaske forud, det skal jeg ikke kunne sige, men i alt Fald er det givet, at Fejlene ret hurtigt viste sig. Man maa huske paa, at der forelaa ikke nogen Vurdering af faste Ejendomme i al Almindelighed, og man skulde danne sig et Skøn over, hvorledes en Vurdering, som ikke var foretaget, vilde komme til at staa som Grundlag for en Beskatning af fast Ejendom. Jeg vover at paastaa, at det Grundlag, man fandt, altsaa beregningsmæssigt, i Virkeligheden var saa godt, som man med Rimelighed kunde forlange. Denne Enhed i Beskatningen, som vi altsaa gennemførte i 1903, havde visse Mangler, som vi dog har været godt i Færd med at faa afhjulpet gennem senere Ændringer. Fejlen laa ingenlunde i, at det var de smaa Ejendomme, de smaa Husmænd, der var kommet til at bære forholdsvis meget. Det har aldrig kunnet paavises at være Tilfældet. Skavanken laa i Fradragene; der gjorde, at Ejendomme fra 8 000 til 10 000 Kr.s Værdi op til 16 000 — 20 000 Kr.s Værdi gennemgaaende var for højt beskattet. Det var det, man ved senere Ændringer i Ejendomsskyldloven søgte at raade Bod paa. Men stadig har man bibeholdt denne Enhed i Lovgivningens af 1903, som for mig var det væsentligste. Nu vil man forlade denne Enhed igen og vende tilbage — ikke til det tidligere, det skal jeg ikke paastaa, men tilbage til en Spaltning, der kan blive lige saa skæbnesvanger som den, man forlod i 1903. Det er det, der gør, at det er mig umuligt at stemme for dette Lovforslag. Hvis vi ikke gik videre, kunde jeg sige som det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen, at Ulykken ikke var saa overdreven stor, men ogsaa jeg ved, at der